

ΛΟΓΟΣ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ
ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΠΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ
Μητροπολιτικός Ναός Βρυξελλών 2026

Χάριτι Θεοῦ, εἴμεθα σήμερον καὶ πάλιν συνηγμένοι διὰ τὴν εὐλογίαν τῆς Βασιλόπιτας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἵνα εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον διὰ τὰ εὐεργετήματα τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ τὸν ἱκετεύσωμεν νὰ μᾶς καθοδηγῇ, νὰ μᾶς προστατεύῃ καὶ νὰ μᾶς εὐλογῇ καθ' ὅλην τὴν νέαν ταύτην χρονίαν. Ἡ ἱερὰ αὕτη παράδοσις μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ἀρχίζομεν τὸν νέον χρόνον μὲ τοὺς ἀνθρωπίνους λογισμούς, ἀλλὰ μὲ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Θεόν, τὸν Κυριεύοντα τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἱστορίας.

Ἡ εὐλογία τῆς Βασιλόπιτας ἀποτελεῖ σημεῖον κοινωνίας, μερισμοῦ καὶ ἐλπίδος. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ ἀληθινὴ εὐλογία δὲν γεννᾶται οὔτε ἀπὸ τὴν κατοχὴν οὔτε ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν διακονίαν. Εἴθε ἡ εὐλογία τοῦτη νὰ μᾶς παρακινήσῃ νὰ ἀρχίσωμεν τὸν νέον χρόνον μὲ καρδίαν καθαρὰν καὶ μὲ σταθερὰν βούλησιν νὰ ζήσωμεν πλησιέστερον πρὸς τὸν Χριστόν.

Μὲ καρδίας εὐγνώμονας, εἰς τὴν ἀπαρχὴν τοῦ νέου ἔτους, στρέφομεν τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸ μέλλον καὶ δεχόμεθα τὸ δῶρον τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς ἐμπιστεύεται καὶ πάλιν. Ὁ νέος ἑνιαυτὸς τῆς χριστότητος Κυρίου δὲν μᾶς δίδεται ὡς λευκὴ σελίς, ἀλλὰ ὡς ἱερὸς χώρος τῆς χάριτος — χρόνος ἀνακαινίσεως, περισυλλογῆς καὶ συνέχεια τῆς πορείας τῆς πίστεώς μας.

Ἐν τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ στιγμῇ καλούμεθα εἰς περισυλλογὴν καὶ εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς εἰρήνης, τῆς σταθερότητος καὶ τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης· οὐχὶ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ τῷ περὶ ἡμᾶς, ὁ ὁποῖος τόσον συχνὰ πλῆττεται ἀπὸ διχασμὸν καὶ βίαν, ἀλλὰ πρωτίστως ἐν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν καρδίᾳ. Διότι ὅπου ἡ καρδιά δὲν γνωρίζει εἰρήνην, οὐδὲ ὁ κόσμος δύναται νὰ εὕρῃ εἰρήνην.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου ἔτους συνοδεύεται διὰ πολλοὺς ἀπὸ καλὰς ἀποφάσεις: νὰ ζήσωμεν μὲ σωφροσύνην, νὰ ἀποκαταστήσωμεν σχέσεις, νὰ καταστῶμεν ἀνθρωπίνως ἰσχυρότεροι. Οἱ ἀποφάσεις αὗτές εἶναι πολύτιμες, ἀλλὰ σὰς προσκαλῶ νὰ προχωρήσωμεν ἔτι βαθύτερον. Ἡ κυριώτερα ἡμῶν ἀπόφασις ἂς εἶναι πνευματικὴ: νὰ ἐπιθυμήσωμεν ἐκ νέου, καὶ μὲ μεγαλύτεραν σοβαρότητα, νὰ γίνωμεν καινὴ κτίσις ἐν Χριστῷ. Ἀς εἶναι τοῦτο τὸ ἔτος καιρὸς ἀληθινῆς ἐσωτερικῆς μεταμορφώσεως, ἀνανεωμένης σχέσεως πρὸς τὸν Θεόν, τὸν πλησίον καὶ ὅλην τὴν κτίσιν ποὺ μᾶς ἐνεπιστεύθη.

Δὲν ὑπάρχει εὐγενέστερος οὔτε ἐλπιδοφόρος σκοπὸς διὰ τὸ νέον ἔτος ἀπὸ τὸ νὰ ἐμβαθύνωμεν τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ φιλόανθρωπος Πατὴρ μας, ὁ συμπονετικὸς Ἀδελφός μας, τὸ ἀληθινὸν Φῶς τὸ ὁποῖον διαλύει τὸ σκότος καὶ μᾶς χαρίζει τὴν Αἰώνιον Χαράν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ. Ἐν Αὐτῷ εὐρίσκομεν τὸ νόημα καὶ τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς μας. Μὲ ἓναν λόγον: ὁ Χριστὸς εἶναι τὰ πάντα.

Ἀφοῦ προσφάτως ἐορτάσαμεν τὰ Φῶτα, καλούμεθα νὰ γίνωμεν καὶ ἐμεῖς φορεῖς τοῦ Φωτός. Εἴθε ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ καταστῇ φάρος εἰς ἓναν κόσμον διψῶντι διὰ ἐλπίδα καὶ νόημα. Εἴθε πράξεις καλοσύνης, ἐλέους καὶ συγχωρήσεως νὰ ἀναβλύζουν ἐκ τῆς ζωῆς μας ὡς σιωπηλὴ ἀλλὰ ἰσχυρὰ μαρτυρία τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ὅστις κατοικεῖ ἐντὸς μας. Διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων μας δύναμεθα νὰ συμβάλλωμεν εἰς τὴν ἴασιν τραυματισμένων καρδιῶν καὶ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς πίστεως.

Ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ παραμένομεν σταθεροὶ εἰς τὴν προσευχὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης — καὶ ἰδιαίτερος διὰ τὴν Οὐκρανίαν, τὴν Γάζαν, τὴν Συρίαν καὶ διὰ πάντας τοὺς τόπους ὅπου ὁ πόλεμος, ἡ ἀδικία καὶ ὁ φόβος καταστρέφουν ζωὰς ἀθώων. Εἴθε ὁ νέος οὗτος χρόνος νὰ θέσῃ τέλος εἰς τὴν βίαν, νὰ θριαμβεύσῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον εἰς καιρὸν ἐνότητος, συμφιλίσεως καὶ ἀληθινῆς εἰρήνης.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δύναμεθα ἐπίσης νὰ ἀποδώσωμεν εὐχαριστίαν μὲ ἰδιαίτεραν εὐγνωμοσύνην ἐπ' εὐκαιρίᾳ σημαντικοῦ ἱωβηλαίου ἐν τῇ ζωῇ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Μητροπόλεως.

Μετά την πανήγυριν τῶν 125 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐνορίας ἡμῶν τῆς Ἀμβέρση κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ἐορτάζομεν κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς ἐνορίας τῶν Ἀγίων Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ εἰς τὰς Ixelles. Τὸ ἱωβηλαῖον τοῦτο συνδέεται ἀδιαρρήκτως μὲ τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη ἐν ἔτει 1926 καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνορίας ταύτης καὶ τῆς ὁργανωμένης ὀρθοδόξου ζωῆς ἐν Βρυξέλλαις.

Ἦδη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, κληρικοὶ καὶ πιστοὶ κατέβαλλον προσπαθείας διὰ τὴν δημιουργίαν ἐνοριακῆς ζωῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Βελγίου· πλην ὅμως, ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Πατρικίου Κωνσταντινίδου, δώδεκα πισταὶ γυναῖκες ἀπεκρίθησαν εἰς τὸ κάλεσμά του καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἱερὰν ἀποστολήν. Διὰ τῆς ὁμοφώνου δεσμεύσεως, τῆς νομικῶς ἀκριβοῦς ὁργανώσεως καὶ τῆς σταθερᾶς πίστεώς των, κατέστη δυνατόν νὰ ἀποκτηθῇ χώρος διὰ τὸν ἱερὸν ναὸν καὶ νὰ τεθῶσιν οὕτως οἱ πνευματικοὶ θεμέλιοι τῆς πρώτης ὀρθοδόξου ἑλληνοφώνου ἐνορίας ἐν Βρυξέλλαις. Ὁ δυναμισμὸς καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτῶν παραμένουν ἕως σήμερον διαρκῆς παράδειγμα τοῦ πῶς ἡ πίστις, ἡ συνεργασία καὶ ἡ ἐπιμονὴ δύνανται νὰ γράψουν χρυσὰς σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔργον αὐτῶν δὲν περιορίσθη εἰς λίθους καὶ τοίχους· ἐφήρμοσαν τὸ Εὐαγγέλιον διὰ τῆς φροντίδος τῶν πτωχῶν, τῶν μεταναστῶν, τῶν ἀσθενῶν, τῶν φυλακισμένων, τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἐν ἀνάγκῃ. Τὸ ἔργον των ἀπετέλεσεν ζῶσαν μαρτυρίαν τῆς χριστιανικῆς ἐλεημοσύνης.

Διὰ μέσου τῆς ἱστορίας τῶν ἐνοριῶν ἡμῶν, ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς ὑπῆρξε πάντοτε καθοριστικός. Ἐν τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ἡ Ἐκκλησία προβάλλει ξεκάθαρα τὸ παράδειγμα τῆς ὑπακοῆς τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ συγχαρῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω ἐκ βάθους καρδίας τὴν πρόεδρον καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν ποὺ παρίστανται σήμερον, διὰ τῆς συνεχοῦς προσφορᾶν των, ἐπ' ἐσχάτων καὶ πολλάκις ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν «Φιλοξενίαν», εἰς τὸ φιланθρωπικὸν ἔργον τῆς Μητροπόλεως.

Εἰς πνευματικόν καὶ ἐκκλησιαστικόν ἐπίπεδον, τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ἐξαιρετοῦ σημασίας. Τὸ 2026 μνημονεύομεν τὴν 1400ὴν ἐπέτειον τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, μιᾶς ἐκ τῶν προσφιλεστέρων ἀκολουθιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ προέλευσις τοῦ ὕμνου τούτου συνδέεται μὲ ἐν ἐκ τῶν δραματικωτέρων στιγμῶν τῆς ἱστορίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Πόλις ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ συνασπισμοῦ πανίσχυρων ἐχθρῶν, ἐν ἔτει 626. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀπουσίαζε, τὸ στράτευμα εὕρισκετο μακρὰν, καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις εἶχεν περιέλθει εἰς κατάστασιν ἐσχάτης ἀπειλῆς.

Ἡ ὑπεράσπισις τῆς Πόλεως ἀνετέθη εἰς τὸν Πατριάρχην Σέργιον, ἄνδρα ἄπειρον μὲν στρατιωτικῶς, ἀλλ' ἐμφορούμενον ὑπὸ βαθείας καὶ ἀκλόνητου πίστεως. Ἡμέραν καὶ νύκτα διήρχετο τὰ τεῖχη φέρων τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, προσευχόμενος καὶ διακηρύσσων ὅτι ἡ Πόλις τελεῖ ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν Της. Παρὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην προσδοκίαν, ἡ Κωνσταντινούπολις ἐσώθη θαυματουργικῶς.

Κατὰ τὴν νύκτα τῶν ἐπινικειῶν, οἱ κάτοικοι συνήχθησαν εἰς τὸν περίπιστον Ναὸν τῆς Θεοτόκου εἰς Βλαχέρνας καὶ ἔψαλαν ὄρθιοι — ἀκάθιστοι — τὸν ὕμνον τῆς εὐχαριστίας εἰς τιμὴν Της, ἀναγνωρίζοντες Αὐτὴν ὡς προστάτιδα καὶ ὑπέρμαχον τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Γένους.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος δὲν ἐγκωμιάζει μόνον τὸν ρόλον τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπήσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν διαρκὴ ἐγγύτητά Της πρὸς ὅλους ὅσοι προστρέχουν εἰς Αὐτὴν ἐν καιρῷ δοκιμασίας. Καὶ σήμερον πάλιν τὴν ἐπικαλούμεθα ὡς «τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγόν», ὅχι μὲ ὅπλα γήινα, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἰδιαιτέρως σημαντικὸν ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφιερώνει τὸ ἔτος 2026 εἰς τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον. Προσκαλῶ τοὺς ἱερεῖς μας νὰ τελέσουν μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ ἱεροπρέπεια τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου τὴν Παρασκευὴν, 27 Μαρτίου, εἰς τὰς ἐνορίας των. Προσκαλῶ ἐπίσης πάντας τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς ὀρθοδόξους πιστοὺς — ἀνεξαρτήτως πατριαρχικῆς ὑπαγωγῆς — νὰ συναχθοῦν τὸ Σάββατον, 28 Μαρτίου, διὰ νὰ τελέσουμε ὁμοῦ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν ἡμῶν. Πρόκειται διὰ στιγμὴν προσευχῆς καὶ ἐνότητος, τὴν ὁποίαν δὲν δικαιούμεθα νὰ παραβλέψωμεν.

Δεν δύναται όμως νὰ ἀποσιωπηθῇ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διέρχεται σήμερον, παγκοσμίως, περιόδους δοκιμασίας καὶ δυσκολίας. Ἡ πραγματικότης αὕτη μᾶς πληγώνει βαθέως. Ὅταν ἡ Θεία Εὐχαριστία, τὸ μυστήριον τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀγάπης, χρησιμοποιεῖται ὡς ὄργανον ἐξουσίας, ὅλον τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ πάσχει. Ἰδιαίτερος οἱ ἅπλοι πιστοὶ βιώνουν ταύτας τὰς ῥήξεις μὲ λύπην καὶ σύγχυσιν.

Ἡ ῥίζα τοῦ προβλήματος ἐντοπίζεται πολλάκις εἰς μίαν περιοριστικὴν καὶ ἐθνικιστικὴν θεώρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἤδη ἀπὸ τὸν 19ον αἰῶνα καταδικάσει ρητῶς τὸν ἐθνοφυλετισμὸν ὡς αἵρεσιν, ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἐκκλησιολογίαν Της. Ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐδράζεται εἰς τὴν ἐθνότητα ἢ τὴν ἐθνικὴν ταυτότητα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐδαφικὴν ἀρχήν: μία Ἐκκλησία, μία εὐχαριστιακὴ κοινότης, εἰς ἐπίσκοπος, ἐν ὁρίοις σαφῶς καθορισμένοις.

Ἱστορικῶς, ἡ Ὁρθοδοξία ἔζησεν μὲ ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτιστικὸν πλουραλισμὸν. Οἱ πιστοὶ ἐταυτίζοντο πρωτίστως ὡς χριστιανοί. Ὁ ἐθνικισμὸς ἀποτελεῖ σχετικῶς πρόσφατον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἐσκότισεν τὴν οἰκουμενικὴν κλήσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπεδυνάμωσε τὴν μαρτυρίαν Της. Ἐν ταῖς περιοχαῖς ἡμῶν, εἰς τὴν λεγομένην ὀρθόδοξον διασποράν, ἐργαζόμεθα συνειδητῶς ὑπὲρ τῆς συνεργασίας, τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ, ὡς σημεῖον ὠρίμου καὶ ζωῆς ἐκκλησιολογίας.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, παρὰ πάσας τὰς ἐντάσεις καὶ τὰς δυσχέρειας, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπελπιζώμεθα. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μᾶς χαρίζει καὶ σήμερον σαφῇ σημεῖα ἐλπίδος.

Οὕτως, προσφάτως δύο νέοι Προκαθήμενοι ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπραγματοποίησαν τὴν καθιερωμένην εἰρηνικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ συνετέλεσαν συλλεΐτουργον μετὰ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Φανάριον. Πρόκειται περὶ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ νέου Πατριάρχου Βουλγαρίας κ. κ. Δανιήλ, καὶ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας κ. κ. Ἰωάννου. Ἡ λειτουργικὴ αὕτη κοινωνία ἀπετέλεσε ἰσχυρὸν καὶ ὁρατὸν σημεῖον ὅτι ἡ ἀδελφικὴ συνάντησις, ὁ ἀλληλοσεβασμὸς καὶ ὁ διάλογος παραμένουν ἐφικτοί, καὶ μάλιστα ἐν καιροῖς δυσκόλοις.

Ἔτερον σημεῖον ἐλπίδος ἰδιαίτερος λαμπρὸν ἀπετέλεσεν ἡ ἱστορικὴ ἐπίσκεψις τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου εἰς τὴν Ρουμανίαν. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἐντάσσετο εἰς τὸ πλαίσιον πλειόνων ἀξιωματηνόντων ἰωβηλαίων: τῆς 140ῆς ἐπετείου τῆς παραχωρήσεως τοῦ αὐτοκεφάλου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς 100ῆς ἐπετείου τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς εἰς Πατριαρχεῖον, καθὼς καὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου πατριαρχικοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Βουκουρεστίου. Αἱ ἐορταστικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις ὑπεμνήσθησαν ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξακολουθεῖ νὰ ἀσκεῖ τὴν διακονίαν τῆς ἐνότητος ἐντὸς τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου. Αἱ κοινὰ τελεταὶ καὶ συναντήσεις εἰς τὸ Βουκουρέστιον ὑπέδειξαν ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἐκκλησιαστικὴ ὠριμότης δὲν ἐκφράζεται διὰ τῆς ἀποστάσεως ἢ τῆς συγκρούσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης, τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ τῆς πιστότητος πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Ρουμανίαν ἀπετέλεσε οὕτως ἰσχυρὰν μαρτυρίαν ὅτι ἡ ἀδελφικὴ κοινωνία, ἡ ἱστορικὴ μνήμη καὶ ἡ συνεργασία μὲ προοπτικὴν μέλλοντος δύνανται νὰ συμπορευθῶσι. Ἀπετέλεσεν ὁρατὸν σημεῖον ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, παρὰ τὰς ἐσωτερικὰς ἐντάσεις, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναζητᾷ ὁδὸν κοινωνίας, εὐθύνης καὶ κοινῆς μαρτυρίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ.

Καὶ εἰς διαχριστιανικὸν ἐπίπεδον, ἰδιαίτερος σημαντικαὶ στιγμαὶ ἐσημείωσαν τὸ παρελθὸν ἔτος 2025. Τὸν μῆνα Νοέμβριον, ὁ Πάπας τῆς Ρώμης Λέων ΙΔ' ἐπραγματοποίησε ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καθιστάμενος οὕτως ὁ πέμπτος Πάπας ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Νέας Ρώμης - Κωνσταντινουπόλεως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Αποστόλου Ἀνδρέου. Οἱ συναντήσεις αὗτὲς δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς πράξεις εὐγενείας, ἀλλὰ φέρουν βαθεῖαν συμβολικὴν καὶ πνευματικὴν σημασίαν· ἐπιβεβαιοῦν τὴν κοινὴν κλήσιν τῶν

χριστιανῶν νὰ συνεχίσουν, παρὰ τὰ ἱστορικὰ σχίσματα, τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἐνότητος ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.

Ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἐπραγματοποιήθη καὶ τὸ ἴδιον ἡμέτερον προσκύνημα εἰς Κωνσταντινούπολιν, μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου νεοεκλεγέντος Ἀρχιεπισκόπου Μαλινῶν καὶ Βρυξελλῶν - Προκαθημένου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Βελγίῳ κ. Λουκᾶ Τερλίντεν, συνοδευομένου ὑπὸ πέντε Ρωμαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων, καὶ τριῶν Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν. Τοιαῦται κοινὰ προσκυνηματικαὶ πορεῖαι καὶ συναντήσεις δημιουργοῦν κλίμα ἐμπιστοσύνης, ἐμβαθύνουν τὴν ἀμοιβαίαν κατανόησιν καὶ ἐνισχύουν τὴν κοινὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν εἰς ἕνα κόσμον ὁλοένα καὶ πλέον ἀπομακρυνομένον ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ ἐνότητα τῶν χριστιανῶν ἀποτελεῖ διὰ τοῦτο βαθεῖαν μέριμναν τῆς καρδίας μας. Ἡ Κυριακὴ ρῆσις «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ἰω. 17,21) δὲν εἶναι εὐσεβὲς μόνον αἶτημα, ἀλλὰ μόνιμος ἀποστολή μας. Ἀποτελεῖ πρόσκλησιν εἰς ταπείνωσιν, ὑπομονὴν καὶ εἰλικρινῆ διαθεσιμότητα πρὸς συνάντησιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι ὁ Χριστὸς ἀληθῶς ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Πατρὸς.

Ἐντὸς ἐνὸς εὐρύτερου κοινωνικοῦ καὶ εὐρωπαϊκοῦ πλαισίου, δύναμεθα ἐπίσης νὰ ἀτενίσωμεν τὸ μέλλον μὲ προσοχὴν καὶ ἐλπίδα. Δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας ὅτι ἡ Κύπρος, χώρα μὲ βαθεῖαν ὀρθόδοξον παράδοσιν καὶ ἱστορίαν σηματοδευμένην ὑπὸ δοκιμασίας καὶ ὑπομονῆς, ἀναλαμβάνει κατὰ τοὺς πρῶτους ἑξ μῆνας τοῦ ἔτους τούτου τὴν προεδρίαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Ἡ προεδρία αὕτη μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ φωνὴ καὶ αἱ ἀξίαι τῆς χριστιανικῆς κληρονομίας — ὡς ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, ἡ ἀλληλεγγύη, ὁ διάλογος καὶ ἡ εἰρήνη — ἔχουν καὶ σήμερον θέσιν ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ ἐγχειρήματι.

Μετὰ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ἀναμένομεν ὁμοίως ὅτι καὶ ἡ Ἑλλάδα θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἰδίαν ταύτην εὐθύνην κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 2027. Δι' ἡμᾶς, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ μόνον θεσμικὸν γεγονὸς, ἀλλὰ καὶ αἰτίαν εὐχαριστίας· ἡ Ἑλλάδα, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς αἰῶνας ὑπῆρξε μήτρα πίστεως, πολιτισμοῦ καὶ παιδείας, δύναται οὕτως νὰ συμβάλῃ ἐκ νέου εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνεύματος συνεργασίας καὶ ἀμοιβαίας κατανόησεως ἐντὸς τῆς Εὐρώπης.

Προσευχόμεθα ὅπως οἱ προεδρίες αὐτές συμβάλουν εἰς περισσότερον δικαιοσύνην, περισσότερον ἀλληλεγγύην καὶ περισσότερον εἰρήνην ἐν τῇ γηραιᾷ ἡπείρῳ, καὶ ὅπως αὕτη ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀνακαλύπτῃ τὴν κλησίν της ὡς χώρον ὅπου οἱ λαοὶ δὲν ἀντιπαρατίθενται, ἀλλὰ συναντῶνται μὲ σεβασμὸν καὶ εὐθύνην.

Ἡ παροῦσα σύναξις ἀποτελεῖ ἐπίσης εὐκαιρίαν διὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστίας πρὸς πρόσωπα ἀξιότιμα. Ἀπευθύνομεν θερμὰ συγχαρητήρια εἰς ὅσους ἐδιορίσθησαν εἰς διαφόρους θέσεις ἐντὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ καλωσορίζομεν τοὺς νέους κληρικούς, οἱ ὅποιοι προσήλθαν εἰς τὴν τοπικὴν μας Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Δύο ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν ἐόρτασαν τὴν πεντηκοστὴν ἐπέτειον τῆς ἱερατικῆς των χειροτονίας: ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Νικόλαος Διακοσταυριανὸς (Charleroi) καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος Webber (Amsterdam).

Μὲ βαθεῖαν λύπην ἐπιβάλλεται νὰ μνημονεύσωμεν καὶ τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς νέου κληρικοῦ— τοῦ πατρὸς Oleg Karlashchuk— ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν μάχην κατὰ τοῦ καρκίνου. Συνεχίζομεν νὰ προσευχώμεθα δι' αὐτόν, ὡς καὶ διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του.

Ἕνας ἐκ τῶν ἀγαπητῶν κληρικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Διομήδης Δουλγεράκης, ἀποχωρεῖ ἐφέτος ἐκ τῆς ἐνεργοῦ διακονίας ἐνταῦθα, διὰ λόγους συνταξιοδοτήσεως καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ, μετὰ σχεδὸν τριάκοντα ἔτη ποιμαντικῆς προσφορᾶς, εἰς τὴν πολυαγαπημένην πατρίδα του τὴν Κρήτην. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἀνταμώσωμεν καὶ πάλιν συχνά, δεδομένου ὅτι μέλη τῆς οἰκογενείας του ἔχουν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν ὠραίαν ἐπαρχίαν τοῦ Λιμβούργου.

Ἀπευθύνομεν ἰδιαίτεραν εὐχαριστίαν πρὸς τὸν πατέρα Διομήδην καὶ τὴν πρεσβυτέραν αὐτοῦ Δήμητραν διὰ τὴν ποιμαντικὴν ἀποστολὴν τὴν ὁποίαν ἐπετέλεσαν εἰς τὸ Λιμβούργον. Προσεχῶς θὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ ἱερέως ἐμπείρου ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅστις θὰ διακονῇ τὴν ἐνορίαν τοῦ Beringen. Παράλληλα, ἡ ἐνορία τοῦ Houthalen ὑπεδέχθη προσφάτως νέον ἱερέα, τὸν πατέρα Ἀδαμάντιον.

Ἡ Μητρόπολις ἡμῶν ἀριθμεῖ ἐπίσης νέας ἐνορίας, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐκεῖναι τοῦ Peer καὶ τοῦ Tongeren, ἀντιστοίχως διὰ τοὺς ἀραβοφώνους καὶ οὐκρανόφωνους ὀρθοδόξους πιστοὺς, ἐνῶ ἡ ἐνορία τῶν Ἀγίων Μυροφόρων εἰς Breda ἀνήκει πλέον καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Μητρόπολιν μας.

Συντόμως θὰ ἀνακοινωθοῦν νέα διαλέξεις ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ προγράμματος «Orthodox Logos». Παρακαλῶ τοὺς ἱερεῖς νὰ δίδουν εἰς αὐτὰς τὴν προσήκουσαν προσοχὴν καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς πιστοὺς τῶν νὰ συμμετέχουν.

Παράλληλα, συνεχίζεται σπουδαῖον ἔργον εἰς τὸ Θεολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, τόσον εἰς τὴν ὁλλανδικὴν ὥσον καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Προσφέρει εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν δυνατότητα ἐμβαθύνσεως εἰς τὸν πλοῦτον τῆς Ὄρθοδόξου Θεολογίας καὶ πνευματικῆς ζωῆς. Ἐλπίζομεν ὁμοίως εἰς τὴν Φιλοξενίαν καὶ εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν διὰ τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Μητροπόλεως.

Ἐπιτρέψατέ μοι τέλος νὰ ἀπευθύνω λόγον εὐχαριστίας πρὸς τοὺς παρισταμένους Ἐπισκόπους. Εὐχαριστῶ ἰδιαιτέρως τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνίας κ. Ἰωακείμ, ὁ ὅποιος μὲ συνδράμει εἰς τὴν διακονίαν μου. Ἰδιαιτέρα εὐχαριστία ἀπευθύνεται ἐπίσης πρὸς τὴν Ἐξοχωτάτην κυρίαν Πρέσβυν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν παρουσίαν της καὶ διὰ τὴν ἀρίστην συνεργασίαν.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς διακόνους, τοὺς ἄρχοντας καὶ πάντας ὅσοι κοπιοῦν διὰ τὸ καλὸν τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν. Εὐχαριστῶ ὁμοίως ὅλους τοὺς ἐθελοντὰς ποὺ προσφέρουν τὴν διακονίαν τῶν εἰς ποικίλους τομεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Εὐχαριστῶ τὰς προσωπικότητας, τοὺς λοιποὺς διπλωμάτας, τοὺς ἀνωτάτους στρατιωτικοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν διαφόρων κοινοτήτων καὶ συλλόγων, οἱ ὅποιοι ἐπιτελοῦν πολὺτιμον ἔργον διὰ τὴν διατήρησιν τῶν δεσμῶν μὲ τὰς καταβολὰς μας.

Σᾶς εὐχαριστῶ πάντας καὶ σᾶς ἀπευθύνω τὶς εἰλικρινεστέρες μου εὐχὰς διὰ τὸ εὐλογημένον νέον ἔτος 2026.

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν παρουσίαν σας.

Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάττῃ πάντας!